

skal være, medens der, som bekendt, i Lovforlaget staar, at den skal være mindst 1 Men lang. Man vil altsaa efter Mindretallets Forslag, hvis det bliver vedtaget, kunne lænke en Mand fastere og tættere og mere genere hans Bevægelser, men dertil kommer, at Mindretallet heller ikke har medtaget den Bestemmelse, at den Vedkommende, som arresteres i Natten, om Natten skal have paa Krigsskibe Kjølleklæder og, forsaavidt Straffen udføres iland, tilstrækkelige Læpper til at varme sig ved. Det er aabenbart, at naar dette udgaar, og det er udgaaet af Mindretallets Forslag, bliver Bøiestrafpen efter dette Forslag skærpet, mere generende og maasse ogsaa Helbredet nedbrydende for den, som den udføres paa. At en Mand nemlig sidder med en Bøile om Foden, kan ikke nedbryde hans Helbred, men hvis han skal være uden Kjølleklæder og uden varme Læpper om Natten, kan det nedbryde hans Helbred. Jeg veed ikke, om jeg kan forudsætte, at det er en Unsiagtighed i Mindretallets Forslag, at denne Bestemmelse ikke er medoptagen, thi saaledes som vi saae ved 2den Behandling, var der jo kommet en Unsiagtighed ind i et af deres Forslag, som idetmindste for mig gjorde det umuligt at stemme for det; men saa Meget er vist, at, saaledes som Mindretallets Forslag nu staar, indeholder det ikke den Garanti mod Bøiestraffens Farlighed for Sundheden, som indeholdes i Lovforlaget uden dette Uendlingsforslag. — Jeg skal dernæst gaa over til at omtale den saa ofte nævnte Hilsparagraf. Jeg hørte med megen Tilfredsstillelse de Uttringer, der herom fremkom fra den ærede foregaaende Læser (Paulsen), og jeg kan umulig tro, at Regjeringen skulde have sat denne Hilspligt som den absolute Betingelse for Lovforlagets Fremme eller ikke Fremme. Jeg udtalte mig allerede derom ved Lovforlagets 2den Behandling, og jeg skal, idet jeg henholder mig til, hvad jeg da bemærkede, endnu kun tilføje nogle enkelte Uttringer. Jeg ser ikke denne Hilspligt under anden Synsvinkel, end at Kravet paa den stiller en Fordring til Soldaten, som han ikke er istand til at opfylde, og en Fordring, der overalt, hvor og naar han færdes, lægger saa at sige en Snare eller en Faldgrube paa hans Vej. Det er i og for sig umuligt for en Soldat, der f. Ex. spadserer paa Frederiksberg eller i Frederiksberg Allee eller overalt, hvor der er en mere livlig Færdsel, at bruge sine Dine paa en saadan Maade, at han kan sige: Der skal ikke passere en Officer forbi, som jeg kjender, uden at jeg skal blive ham vaer og hilse. Han kan altsaa ikke færdes mellem andre Folk med sine Venner og sine Slægtninge, uden at han skal have den allermeest spændte Opmærksomhed paa sine Omgivelser for at se, om der ikke skulde passere en eller anden uniformeret Officer forbi, som han kjender, og selv om han anvender den omhyggeligste Opmærksomhed, har jeg endnu ikke hørt eller set eller kjendt et eneste Exempel paa, at det

er lykkes ham at gennemføre sin Pligt i saa Henseende. Jeg har siden 2den Behandling talt med flere derom, der nu ere blevne Officerer efter at have gennemgaaet den almindelige Tur fra Menig, Underkorporal og Underofficer, men jeg har ikke truffet en Cnefte, uden at han har kunnet sige: Ja, af og til er jeg bleven afprøvet, fordi jeg ikke hilste. Der er ikke en Cnefte, som har været istand til at sige: Jeg har opfyldt min Pligt (Udførelse af Bøjen: Hvad skader en Høffel?) Hvad skader en Høffel, siger det ærede Medlem, ja, det er ganske vist, at det er en Fordring, som det ærede Medlem og hans Meningsfællers Forslag nu gaar ud paa, naar det bestemmer, at den første Gang, en Mand undlader uforættelig at hilse, skal der nøies med at give ham en Afprøvelse, men jeg vilde ønske, at det ærede Medlem var gaaet saa vidt, at han ogsaa for Fremtiden vilde have, at der skulde nøies med en Høffel og ikke kunne anvendes Fængsel paa Vand og Brød (Modsigelse), ja, der staar i § 121 Fængsel i første Grad, og derunder indbefattes ifølge § 33 ogsaa simpelt Fængsel paa Vand og Brød. Det er kun under denne Synsvinkel, at jeg ser denne Paragraf. Jeg siger, der bliver paalagt Soldaten en Pligt, som han, det paa- staar jeg efter alle de Oplysninger, jeg har kunnet erholde, vitterlig ikke er istand til at udføre. Overalt, hvor han færdes mellem andre, veed han: Der ligger Faldgruber og Snaver paa min Vej, jeg tør næsten ikke komme her, det kan medføre Straf for mig, uden at jeg har høvt til Hensigt at forse mig. Sagen er nemlig den, at det er ikke nok efter Paragrafen, at vedkommende Mand med Sandhed kan sige: Jeg har ikke forset mig, jeg har ikke set den Officer, efter Paragrafen skulde han have viist den skyldige Uagtsomhed, han skulde have set ham. Det er derfor, at man i ethvert Tilfælde kan straffe ham, det er det eneste Synspunkt, hvorfra jeg ser denne Sag. Underledes stiller Sagen sig, naar vedkommende Officer er i Uniform, en Uniform er let kjendelig, og henleder Opmærksomheden paa sig mellem andre Dragter. Jeg agter derfor at stemme for Mindretallets Forslag, der gaar ud paa at indskrænke Hilspligten til de Tilfælde, hvor den Foresatte er i Uniform, og jeg gjør det, fordi jeg ikke, saalænge jeg kan blive fri for det, vil være med til at paalægge Mandsskabet en Pligt, som det efter min Opfattelse ikke er istand til at opfylde. Endnu har jeg kun tilbage at omtale Uendlingsforslaget under Nr. 10, som gaar ud paa, at Vand- og Brødstrafpen ikke kan anvendes arbitrært. Jeg havde allerede Leilighed til ved 2den Behandling at udtale mig om dette Punkt, og naar jeg ikke dengang kunde stemme for vedkommende Uendlingsforslag, men sagde: Stemmer ikke, saa laa Grunden deri, som det ogsaa blev erkjendt af Mindretallet, at Forslaget var affattet paa en saadan Maade, at man